

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ugarske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 19 kr. za mesece, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanjila plačuje se od četiristopne petst-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnislo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnislo naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz Rusije.

17. marca st. st. [Izv. dop.]

Poslednje mesece dokazal je železni kancelar, da ne samo v svoji Germaniji, no tudi glede Rusije ne želi, da bi ga kdo kritikoval. Vse, kar dela, je dobro, je pošteno, svobodoljubno, vse se dela za ohranjenje miru, vse se dela, da bi vsem prav bilo. Tako mora misliti ves svet, ako pa se kdo osmeli, da ne poje slave velikemu „geniju“ 19. veka, to sipljo se nanj iz Berolina „anatheme“ v raznih oblikah. Ruski časniki, ki uživajo veliko večjo svobodo tiska, nego časnikarstvo v svobodoljubnih, konstitucijskih državah, so kancelarju že davno trn v peti. Da-si njega „leiborgan“, „Nordd. Allg. Zeitung“ meče žveplo in smolo na Rusijo, da-si njega reptilije po vsem svetu rogajo in psijo „priateljsko sosednjo državo“ Rusijo, vendar se on sam, Bismarck namreč, kakor šolski deček, pritožuje in ovaja vsakega, ki se mu predrzne reči žal besedo. Kdaj bi prišlo kakemu ruskemu ministru v glavo, pritoževati se v Berolini ali na Dunaju zaradi tega, da ga nemški federfuchi razbirajo po kosteh? Kolikokrat so strežaji Bismarcka očitali ruskej vladi znameniti „rolende Rubel“, a nikoli se nihče ni mislil pritoževati, no tolažil se je z besedami: „sobaka lajet, veter nosit.“

Bismarcka pa je naša vlada že dvakrat moralata vzeti pod svoje krilo. Pisal sem Vam o svojem času, da je glasilo naše vlade posvarilo časnik, da preveč ostro pišo proti Nemčiji; ob jednem pa je v tem vladnem „soobščenji“ ruskej žurnalistiki dano bilo spričevalo, da ima ona velik pomem v mejnaročnej politiki. Ne mislim razbirati, kak namen je imelo to „soobščenje“, navedem le fakt, da se noben časnik nanj ni oziral, nego vsi so začeli pisati še veliko ostreje, in kritikovali so vsak korak Berolinske vlade kakor se jim je zdelo potrebno. G. Katkov je šel celo tako daleč, da je v polemiki z Bismarckovim glasilom dovolj jasno dolžil ga, da je licemerc in dvoličen človek. Ko je na to Bismarck Katkovu vrgel v oči odurnost, da Katkov angleški ne zna (govor je bil o „sinjej knjigi“, iz katere se je videlo licemerstvo Bismarcka v bolgarskih zadevah), odgovoril je g. Katkov, da

je Bismarck lažnjivec in licemerc. Mej tem so bile v Germaniji volitve v državni zbor, prijetel je razen tega v Berolin Lesseps, katerega je Bismarck vzprejel kot goloba miru, in kancelar ni imel časa čitati ruskih časnikov. Ko pa je dobil, cesar je želel, to je, večino državnega zabora za svoj septennat, poslal je, po svojem reptilu, v Dunajsko „Pol. Corr.“ gromovit dopis, da Nemčija uniči Rusijo na nje valuti. Čez nekaj dnij pa se je pojavila v ravno tistej „Pol. Corr.“ grožnja, da Rusija pogine, ako ne ukroti ruske stranke, ki se drugače imenuje tudi „panslavistična, revolucionarna in ki ima antidi-nastične tendencije“. G. Katkov, ki Bismarcku brezprenehoma gleda na prste, izračunil je, da je bil dopis iz Berolina v Dunajski „receptaculum“ državne modrosti napisan 28. februarja (to je dne 11. marca n. st.), to je, na predvečer 1. marca, ko so na Nevskem prospektu v Peterburgu našli tri dijake z bombami, nabitim dinamiton in svinčenkami, otrovjenimi stribninem, in zelo naravno je, da je izdatelj „Mosk. Ved.“ obdolžil Berolinske rusofobe, da so — vedeli o teh bombah in znali, da se imajo porabiti 1. marca.

Težko je rešiti, ali je identifikacija nihilistov s slavjanofili bolj neumna ali bolj zlobna, a še težje je prenesti srcu ruskega človeka Bismarckovo terjatev, naj se odreče narodnemu ruskemu čuvstvu! Tako podlo terjatev more izreči le človek, ki je simbol vse podlosti despotizma in nemškega, vsemu svetu dobroznanega šovinizma. Komu v Rusiji prišlo bi v glavo terjati, naj se Nemci odreko nemškemu narodnemu čuvstvu! Taka terjatev je iznajdba čisto nemška in ni čuda, da Nemcem prisujó, da so iznašli opico; Nemcu je vse mogoče, samo dobrega nič. Gladen narod, ki pošilja v Rusijo na pašo svoje prazne trebuhe, narod, ki bi bil že davno od glada pognil, da ne redé polovico Tevtoncev Slovani, predrzne se v osobi svojega malika terjati od naroda, ki je dvakrat, trikrat večji nego nemški, da bi se mu pokoril, da bi odvrgel svoj „jaz“ in skočil, kakor nekdaj Kurcij v Rimu, v zижajoče žrelo nenasitnega Tevtonstva. Tako bi se žrelo zaprlo in na svetu bil bi večni mir! Ako Tevtonci od Rusije terjajo narodno samouničenje, razumeje se samo po sebi, da so male slovanske

narode že zdavnaj zapisali v svoj želodečni proračun.

Kdor količaj zna tendencije slavjanofilstva, ve, da ono ima v svojem programu zaščito in ohrano narodne individualnosti vseh slovanskih plemen. Slavjanofili so prepričani, da ima Rusija, kot svobodna, samostalna država, dolžnost, skrbeti, da bi se ne uničil noben slovanski narodec; oni hoté, da bi Rusija bila krepka, mogočna, kajti le takrat bodo vanjo gledali drugi rodni narodi kot na državo, ki nikdar ne da utoniti jim v nemškem ali v kakem drugem morji. Slavjanofili vidijo zastopnika ruske ideje, ki je ideja slovanska, v našem slavnem carstvojočem domu. V zadevah verskih oni ne žele, da bi se pravoslavlje razprostranilo na vse slovanske narode in so protivniki katolicizma le tam, kjer se on javlja kot pomočnik germanizacije, kot zaveznik luteranstva in židovstva v dosegu uničenja slovanstva, z drugo besedo, slavjanofili neso protivniki katolicizma, no protivniku jezuitizma, ki, kakor je znano, ima jako malo občega s pravo Kristovo vero, ki na prvem mestu propoveduje ljubezen k bližnjemu, bližnji naš pa je, po besedah odrešenikov, vsak človek, naj bo Rus ali Rusin, ali kdor hoče.

To je v občih črtah ideja slavjanofilstva, ideja takozvanega panslavizma, katerej so Nemci od nekdaj očitali, da hoče izpolniti „testament Petra Velikega“, dokler se neso tako izlegali, da tvrdé, da je to stranka, „ruska ali panslavistična“, kakor Bismarckov dopisán govor, antidinastična! „Calumniare audacter, semper aliquid haeret“ — misli si nemški bog, no mi dobro vemo in davno vemo, da je to bog lažij, bog teme!

Na tako umazano in dostojno samo Nemca denunciacijo odgovoril je zopet Katkov, kakor se gre. „Er nannte das Kind beim rechten Namen“. Ravno o tem času pa so drugi ruski časniki zaupili o smrtnih kaznih v Bolgariji in obdolžili so nemškega konzula Thielmanna, da on, kot zaščitnik ruskih podanikov, ni storil ničesar, da bi ne postrelili nesrečnih žrtev orodij nemške politike v Sofiji. To pa je Bismarcka zadelo v živo. Kakor trdijo, pisal je v Petrograd, da bode odpoklicali nemške konzule iz Bolgarske in da bodo tamоšnji ruski pod-

LISTEK.

Lišće.

Crtice Frana Mažuranića. U Zagrebu 1887.

(Konec.)

V dan dvojbe.

Hätte mich Gott anders gewollt,
So hätte er mich anders gebaut
Schiller, Xenien.

Bil sem na Dunaji, ko je Hackler svojo mater umoril, — da jo oropa. Našel je samo tri gol-dinarje.

Truplo je skril pod svojo posteljo, za uropane novce se je pogostil in na oni postelji spal, — pod katero mu je ubita mati ležala.

„Moj Bog, moj Bog! Zver ne bi bila tega storiла — a ti sveti Bog“ — — —

„A je li sploh Bog?“ zašepeta mi nekaj. Po-dvojil sem — — —

Bog je — pravijo — vseznačič in vse-mogoč.

Torej je Bog znal, ko je mati tega obe-šenjaka sp očela in porodila, kako je bo poplačal-

Pa zakaj ga je Vse-znajoči ustvaril? Zakaj ni Vse-mogoči te duše hijeni udahnili?

Bog je torej znal, ko mu je to dušo udahnili, da bo ta človek obešen, — torej je on moral na vešalih končati?

„Moral?“ — odziva se nekaj v meni, — „saj je Bog dal človeku prosto voljo!“

Prosto voljo? — A kako se sklada ta „prosta volja“ z božjim „vseznanjem“?

Vseznačič je znal naprej vsako njegovo mi-sel, vsak njegov čin, — — in se je li on mogoč temu izogniti, kar je Bog že naprej vedel, da se bo zgodilo?

In kako je to „prosta volja“?! — Potem tudi navita ura iz „proste volje“ ure bije!

In je li kdo na tem ali na onem svetu za to odgovoren, — — da ga Vsemogoči ni z boljšo dušo nadahnili?

Je li možno, da pride kdo v večne muke, — ker je bil prisiljen roditi se, — — da postane zločinec in da je obešen?

Ne, to ni možno!

Zato ne verujem, da je ta svet začetek našega duševnega življenja. Ne verujem tudi, da se naše duševno življenje končava.

Morda je to življenje samo kaka manja ali večja nagrada ali kazen, — a uzrok nam v tem prehodnem stanju ni poznat.

Kdo ve od kod smo — in kam pridemo? — Večna, božanstvena tajna, kje in kedaj nam boš jasna?

Mlada gospoda.

Noblesse oblige . . .

Iz lope se čuje smeh in lajanje psov. Mlada gospoda so dozajterkovali, pa se šalijo in smejava, hujskajoč dve mladi dogi drugo na drugo: Vržejo jima na sredo kost in psa se za njo borita . . . Nespretna sta. Mlada gospoda pokajo od smehu . . .

Deček kakih štirih let naslonil se je kraj uhoda v lopo ter jih gleda z nemirnimi očmi . . . Bosonog je, bled in raztrgan in z gladnimi očmi požira ostanke jedij po mizi.

. . . Strežaj prinese skledo hrane in jo položi pred psa. Složno jesta, a dete ja pohlepno gleda. Zavida jima.

Carry opazi dečka. — No, malček, ali bi jima pomagal jesti?

Malček prikima z glavo, da bi.

— Pa jej! nasmeje se mladi gospod.

ložni brez zaščita, ako vlada ne udari zopet po prstih ruskih časnikov. In pojavilo se je zopet vladno „soobščenje“, katero časnike dolži, da piše prestrašno o nemški politiki, ker jej podtakojo intrigo v Bolgarski, dasi faktov nemajo in ker dolže konzula Thielmanna, da ni vzel pod ohranu ruskih podložnih, da bi jim rešil življenje. Kot dokaz, da je Thielmann storil svojo dolžnost, navaja „soobščenje“, da je Thielmann otel ruskega podložnega Bollmanna.

Na to „soobščenje“ napisal je g. Katkov dolgo filipiko proti tistim, ki so napisali „soobščenje.“ Ton njega članka, rezko besed — vse to dokazuje, kako široko svobodo ima časništvo v Rusiji. Jedno pa se človeku zdi čudno, ko čita članek v „Mosk. Vjed.“ Izvestno je, da je ta list oficijo zglasilo, izvestno je, da je g. Katkov pred dobrimi osmimi meseci dobil najvišji ruski red za svoje čisto rusko, domoljubno delovanje — kako je to, da zdaj on polemizuje tako ostro proti „Praviteljstvenemu Vjestniku?“

Članek to objasnuje. G. Katkov govori, da vlada daje zakone, daje naredbe, a „menij praviteljstva mi ne znajem“. Osobe, katerim so izročena praviteljstvena dela, imajo lahko svoje mnenje, no to mnenje nema vladnega značenja in ono nikogar ne briga! „Ko bi kak minister trdil, da se Rusija v svojih domačih zadevah mora ravnati po nazorih inostranih (nemških) dokazovalo bi le, da je mišljenje ministra jako originalno, no nihče bi ne mogel priznati, da je njegovo mnenje zakon.“ Tako Katkov trdi, da „statejka“ (člančič) od 3. dec. pr. l. naj bo česar hoče, nosi užurpirano ime vladnega „soobščenja“. Takrat, češ, nesmo opozarjali, ker nesmo hoteli polemizovati z vladnim glasilom; mi smo bili prepričani, da vlada v višjem in istinem zmislu te besede, hodi drug pot, to je k svobodi dejstvij ruskega Carja, kot najzvezstevšega poroka vseobčega pomirjenja. Sama diplomacija je že začela narekovati oficijo z glasili, ki so navzkriž z nazvanim člančičem od 3. decembra pr. l. i — glej, ravno tisto ali ravno tako pero je zopet napisalo novo „soobščenje“.

Dalje Katkov govori, da germanski zastopniki izpolnujejo svojo dolžnost, to je namene svoje Berolinske vlade tako, da daj Bog, da bi ruski diplomati izpolnjevali vselej svojo dolžnost tako vestno in natanko. Dobro bi bilo, ko bi i Rusija k svojim diplomatom bila tako stroga, kakor Bismarck, ki je grofa Arнима strl v prah zato, ker njega politika ni bila soglasna z mnenjem grofa Arнима.

Gotovo je, da germanski agenti morajo izpolnovati voljo svoje vlade, a ne ruske, zato je njih položaj, kot zaščitnikov ruskih podložnih, jako čuden, kajti politika Berolina je dijametalno protivna politiki Rusije. Dvema gospodoma služiti ni mogoče. V „soobščenju“ je rečeno, da ima vlada izvestja o dogodkih v Bolgariji, ki so nasprotiva izvestjem v časnikih. Od koga jih ima? začuden vprašuje Katkov, ko svojih agentov v Bolgariji nema? Rusija vidi v regentih puntarje in revolucionarce, a Germanija ima jih za normalno vlado; zaščita ruskih in nemških interesov pa je vendar izročena taistim nemškim agentom. To je res velikanska nezmisel. Kakor na posebno zaslugo g. Thielmanna pokazuje

„soobščenje“, da je otel Bollmanna. No, razen Bollmanna so bili mej obsojenimi na smrt še drugi russki podložni, da-si rodom Bolgari, o katerih je pospešil zajaviti ruski agent Hitrovo iz Bukurešta o pravem času g. Thielmannu.

Nazadnje g. Katkov govori, da ako je Bismarck zares izterjal novo „soobščenje“ žugajoč, da sicer odzove germaniske konzule iz Bolgarske, bi on, Bismarck, nič boljšega ne mogel storiti, nego odzvati jih; drugače rečeno: germanski konzuli le škodujo Rusiji v Bolgarski, kar so sicer tudi dokazali.

Rusko časopisje, kakor sploh vsi ruski podložni pa imajo dolžnost, pravi gospod Katkov, skrbeti samo o ruskih interesih, a ne o germaniskih. Misliš in delovati v duhu interesov protivnih naši državi se pravi prestopno pozabiti svojo državljanško dolžnost.“ Tako gospod Katkov, katerega članek je vzbudil občno senzacijo v Rusiji.

Krutorogov.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 5. aprila.

Včeraj je imela **gospodska zbornica** poslednjo sejo pred veliko nočjo. Vsprejel se je, ko sta govorila poročavalec in grof Coudenhove, carinski tarif v drugem in tretjem branji nespremenjen, kakor ga je priporočil odsek. Prihodnja seja zbornice poslanec bode 21. aprila, gospodske zbornice pa še pozneje.

Ker se je prebivalstvo **českega** glavnega mesta jako pomnožilo, sklenil je Praški mestni zbor, poslati peticijo državnemu zboru, da bi se število državnih poslancev, katere voli Praga, za tri pomnožilo. Da to Nemcem ni po volji, je naravno, ker Praga voli slovanske poslance.

Vnanje države.

1. aprila je potekel čas, za kateri se je bila sklenila **trocarska zveza**. Sedaj se še ni ponovila in zlasti ruski car nekda ne mara več za zvezo z Nemčijo in Avstrijo, ampak želi, da se Rusija na nobeno stran nič ne zaveže. To politiko zagovarja tudi Katkov, ki misli, da je baš trocarska zveza uzrok vsem neuspehom ruske politike.

V nedeljo popoludne je grof Kalnoky vsprejel **bolgarskega** pravosodnjega ministra. Pogovarjala sta se poldrugo uro. Stojov bil je nekda z vsprejemom jako zadovoljen. Kalnoky svetoval mu je, da naj regentstvo le tako dalje vlada in se drži podgov. Simpatije Evrope so mu zagotovljene. Velenosti razen Rusije tudi ne bodo ugovarjale, ako bode sebranje podaljšalo oblast regentom za tri leta.

Kakor se poroča iz Peterburga, hoče **russka** vlada v Rusiji izdati večje posojilo. S Poljskega se poroča o novih oboroževanjih. Ta mesec nekda pride še v Proskurov 5000 in na Czerniostrov 2000 vojakov. Dosedaj v teh dveh krajih ni bilo vojakov. To pomnoženje vojaštva na Poljskem je pač jako neznatno, samo Nemci, ki se boje Rusije, morejo temu pripisovati kaj pomena. — „Graždanin“ piše, če se bode Rusija držala politike, katero jej nasvetuje Katkov, prišla boda v take zadrege, v katerih bi jo radi videli njeni nasprotniki.

Izkreno prijateljstvo mej **Rusijo** in **Nemčijo** se je poslednje dni nekoliko ohladilo. V Berolini so tako zamerili Rusiji, da se Katkovu odločno ne zabrani v svojem organu napadati Nemcov. Spoznali so sedaj, da Giers, kateri je posebno prijazen Nemčiji, ni odločilen za rusko politiko. Berolinski oficijoži že pišejo, da rusko vnanjo politiko vodi Kat-

kov, ne pa Giers, ter da Nemčija mora potem svojo politiko uravnati.

Kakor se da posneti iz nemških vladnih listov, odnošaji mej **Nemčijo** in **Francijo** še nikakor niso prijateljski. Ker je nek uradnik francoskega vojnega ministerstva izdal nemškemu vojaškemu atašéju nekatere tajnosti o novem francoskem orozji, priporočal je francoski list „Paris“, da bi se opustila naprava vojaških atašéjev, katera je tako le v monarhističnih državah opravičena, v republiki pa popolnem odvišna. „Post“ pa pravi, da bi nemška vlada odgovorila na zahtevo, da se odpoklicuje vojaški atašé, z odpoklicem veleposlanika. Francija in Nemčija bi potem občevali le po predstražah na meji. Tudi Bismarckov organ „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ tem povodom jako ostro piše proti Franciji in pri tem napada vojnega ministra. Oficijski list misli, da se še kaj tacega ni prigodilo, da bi povodom odpusta kakega uradnika, tako skušali očniti člena zastopništva tuje države. Nemčija je dosedaj izpustila vse francoske častnike, ki so vobunarili po Nemčiji.

Novo **italijansko** ministerstvo, katero se bode nekda danes uradno objavilo, bode tako le sezavljeno: Depretis predsedstvo in vnanje zadeve, Crispi notranje zadeve, Zanardelli pravosodje, Bertoli-Viale vojno, Brin pomorstvo, Magliani finance, Saracco javna dela, Grimaldi poljedelstvo, Berti nauk. Fanf la pa trdi, da bode Choppino naučni minister.

Povedali smo že, da je alzaški namestnik knez Hohenlohe dal svojo ostavko. Knez Hohenlohe hoče popolnem izstopiti iz državne službe, **nemški** cesar pa ne mara vsprejeti njegove demisije. Nov sistem, ki se hoče uvesti v Alzaciji in Loreni, zmatra kneza za nezaupnico proti svojemu upravljanju. Nemška oblastva pa mej tem jako kruto postopajo v Alzaciji in Loreni. 24 Alzačanov so že iztirali. Pri mnogih veljavnih tovarnarjih v Strassburgu bili so hišne preiskave. Policija je stikala za kompromitujoci pismi, toda brez uspeha. Tovaruarja Blecha so obsodili v triletno ječo, ker je član lige francoskih patrijotov. Alzaškim in lorenškim županom se je zaukazalo uničiti vse francoske zastave.

Nasprotniki **španjske** vlade so se začeli posluževati razstrelil. Predvčeraj mej zbornično sejo, našli so za vrat, ki peljejo v dvorano, v katerej je zborovanje, patrono, napolneno z razstrelili. Pred sinocnjim je pa taka patrona se razletela v veži finančnega ministerstva in je več stekel v oknih pobitih.

Dopisi.

Iz Kamnika 2. aprila [Izv. dop.] Gospod urednik. Vi gotovo veste, kako je malomestno življenje, zatorej Vam bode tudi lehko umeti te vrstice. Sicer nesem Vaš stalni dopisvalec, vendar si upam danes nekoliko. Prvič, ker drugi, ki jim je dolžnost, nečejo, in drugič, ker bi bilo nevhaležno, proti našim diletantom, ne pojasniti tega našega malomestnega življenja. Na izobilji imamo pri nas društev, le tistega ne, ki ga tako potrebujemo k našemu napredku in obstanku, kakor vsakdanjega kruha. Toda pri nas se nič ne giblje, nič ne gane, da bi se ustavila podružnica sv. Cirila in Metoda. Ne vem, koga bi tukaj dolžil malomarnosti, najbolje je, ako rečem, da je vse meščanstvo palo v neko letargijo, v neko mlačnost, ki jo jaz po pravem imenu niti imenovati nečem, ker je jeden večji postal od drugega, se pa nihče več ne zmeniti, ne tisti, ki je avansoval, niti oni, ki je zaostal. Od prvega nemamo drugega, kakor cel koš obljud, od drugega vsaj vemo, da, ako mu je volja, lahko mnogo storí. Pa kaj bi se več

glasno misli, posebno v somraku . . . Poslušaj ga malo!

„Ljubav? Zvestoba? Tri sto kosmatih! Kaj pa je ljubav? Devojki izgovor, ženi zagovor, — in za uzrok vemo, — reče iztegnivši se v postelji.

„In zvestoba?“ vprašal sem ga iz drugega kota, — „kaj je zvestoba?“

„Zlodej vedi! nisem še na njo naletel. Verjemi: ljubezen je norčija, zvestoba golufija, — in dobro je, da je tako. Človek spozna to, ko prekuži prvo ljubezen in pozabi prvi bolesti. A ta prva ljubezen ti je prava „pasja bolezen“ ljudskega srca. Ni življenja, dokler je ne preboli.

„Kako si nežen!“

„In čemu tudi? Nežnost in sramežljivost sta ženski krinki.“

„Krinki?“

„Da. Z njima nas mamijo, — in prav je! Brez njiju bile bi nam odurne.“

„Obžalujem te!“

„In čemu?“

„Ker si tako — izkušen!“

„Eh, kaj hočeš?! Redko kdo poneše v grob svoje idejale. Tudi jaz sem sanjal o njih — ali saj veš, kaj pravi Poljak: mehko srce mej ljudmi je

kakor jajce v lonci — kuha in kipi, dokler se ne strdi!“

„In potem?“

„Ko ti postane srce trdo kakor kamen, potem uživaj: hlini se, prisegaj in lagaj, da ljubiš. Tvoje prisege so devojkam izgovor, tvoje laži ženam zagovor, — in one druga niti ne žele. Bodi nesramen in vse boš dosegel.“

„In ti da si pesnik?“

„Bog ne daj! recimo stihotvorec. V stihih se gladkeje laže, pevane prisege ne vežejo, — žena pa se preje zalubi v najslabšega stihotvorca nego v najboljšega matematika. Zažvenketaj s sabljo, zabilni z očesom, zavijaj brke, napiši pesem, — pa je tvoja. Ni vrag ti je ne vzame!“

„Misliš?“

„Hm! . . . Jedno jedino izvzemam.“

„In za kaj?“

„Klofutnila me je.“

„Kako?“

„Bila sva v somraku sama . . . Predrznil sem se, — pa me klofutne. A ljubila me je, to vem dobro! Njo jedino mej ženskami spoštujem.“

„Torej to spoštuješ! . . . A ostale?“

„Ljubim.“

motil s tem, saj bi se naših mestnih očetov ne prijeo ničesar, če bi jim še tako pikre pravil. Čakali bomo še nekoliko časa, morda pride kak mesija in nam ustanovi podružnico. Bog daj!

Naša Čitalnica se tako razvita, da je veselje, in ker je po zadnjem predstavi preteklo že mnogo dni, nečem natančne kritike pisati, ampak trditi smem, kar je tudi vse občinstvo priznalo, da so 20. t. m. naši diletantje predstavljal igro „Na Osojah“ toli vrlo, da bi jo vsi še jedenkrat radi videli. Kdor ve ceniti pomen dramatične izomike našega naroda, pritrdil mi bode, da so diletantje jedini, ki nam podajajo to, kar so si sami pridobili brez druge pomoči v našo pravo zabavo. Mi nemamo režišerja, ki bi bil pohtal višo solo, in ne priprav, ki bi nas povsem zadovoljile, ali nekaj imamo, na kar snemo biti ponosni, namreč domačega umetnika slikarja g. Matijo Koželja, ki preskrbuje dekoracijo, za kojo ni treba prositi drugej, in ki je tudi lepa, kakor vsaka druga, ker je naravna. Baš ta naprava nove dekoracije je naše diletante napotila, da so se lotili težke igre. Nekaj se nam čudno zdi, zakaj se inteligenco odtegne čitalniškim veselicam, ki se vender smejo meriti s prvimi našega mesta.

Drugej se morda ložje in bolje pije, ali pri nas se bolje človek z izomikanimi naučuši za svoj rod, ne da bi moral za to Bog zna koliko žrtovati.

Iz Senožeče 3. aprila [Izv. dop.] Tukajšnja tovarna za pivo je gotovo izmej najstarejih na Kranjskem. Tu je že marsikateri pivovar poskusil svojo srečo ali vedo, gotovo, da nekateri bolj z uspehom kakor drugi, kar je čisto umevno. Senožeško pivo bilo je že pred več desetletij v Trstu dobro poznato in tudi prijavljeno, dokaz, da je bila piča poštana. Zamolčati pa ne smemo, da je bilo pivo iz te tovarne pa tudi na jako slabem imenu, to je ravno pod sedanjima gospodarjem. Govorilo se je celo, da v tej tovarni ne bodo več piva varili ter da bodo to popolnoma opustili, kar bi bila go tovo velika škoda za Senožeče in za okolico. Po malem prestanku pričelo se je pa, hvala Bogu, zopet variti in to s takim uspehom, kakor še nikoli poprej. Sedanji pivovar gosp. Gašpar Lobnik se ni ustrašil slabega glasu, ki ga je bila že dobila ta pivovarna, svest si svojega strokovnjaškega umu pričel je potrebne priprave po novejših iznajdbah in po lastni skušnjah prijeti in tako je sedaj tovarna v najboljšem stanju. Smelo trdim, da se sedaj pri nas vari tako fino, okusno in zdravo pivo, kakor še nikoli poprej, dokaz temu je pač najboljši to, da vsak, kdor ga pokusi, ga prehvatali ne more, zato se pa naročanje tega piva čedalje bolj množi, kar nas, odkrito rečeno, kako veseli, osobito radi tega, ker je gosp. Lobnik naše gore list: koroški Slovenec, na kar je tudi ponosen ter svoj materni jezik spoštuje.

Pozabiti pa ne smemo, da za velike koristi, koje imamo Senožeči in drugi od pivovarne, gre v prvi vrsti hvala pokojnemu, blagemu gosp. I. Dejak. Ta bil je osnovatelj, on je žrtval mnogo denarja ter napravil tovarno, ki nam toliko zaslužka donaša. Zato pa zasluži ustanovitelj pokojni gospod I. Dejak, da bi mu občina iz hvaležnosti postavila kak spomenik. Pri tej priliki pozabiti nam tudi ni

— „Spiva!“
„Bog!“

Lastovice.

The smallest worm will turn, being
trodden on;
And doves will peck, in safeguard
of their brood.

Shakespeare,

Third part of King Henry VI.

Ko so se spomladis leta 1883. lastavice v Celovec povrnile, naše so na hranični zgradbi v svojem gnezdu — vrabca.

Nikakor se ni dal odpoditi iz gnezda.

Lastavice so odletele. Čez malo časa vrne se jih cela jata, noseč vsaka v klunu košec blata. V pričo množice ljudij zazidale so vrabca v uropanem gnezdu.

Videl sem to gnezdo v Celovškem muzeji. Vrabci moli iz gnezda samo kljun — hotel je je v smrtni borbi prekljuvati.

— — — Tako delajo lastovice na Slovenskem, — pomislil sem gledajoč to gnezdo, — a kaj store bratje Slovenci, kendar jim kdo kočo oropa?

— — — Ono isto, kar tudi Hrvatje: roparju prineso še snop slame, da na mehkem leži!

Osamélec.

gosp. A. Dejaka, brata pokojnega. Tudi ta gospod je velik dobrotnik nam, pa odkrito govorjeno, le to obžalujemo, da se ta gospod pusti nekako voditi — ali kali, od človeka, kateri ni posebno priljubljen. Pa nadejamo se, da bode gosp. D. uvidel, da grm, kateri se mu, tako nekako usiljuje, je sicer vedno zelen, a ta zelenjava ni naravna, je le navidezna. In tako povrnil se bode v naš trg Iubljeni mir, katerega vsak poštenjak toplo želi.

Iz Sodražice 1. aprila. [Izv. dop.] Ko je bilo v minolem letu v sosednem nam Loškempotoku kolera, zaukazalo nam je sl. občinsko predstojništvo strogo, ves gnoj, kar ga je blizu pohišev, odpeljati na polje ali sploh v kraje, od stanovanj oddaljene. To povelje spolnili smo z veseljem, ker bali smo se strašne bolezni. Pri prostemu kmetu je v vzgled inteligencija, in ako slednja ne spolnjuje svojih dolžnosti, ako je javno zanemarja, gotovo veliko škoduje občnemu blagostanju — in avtoriteti oblastev.

V tukajšnjih revirjih gosp. Koslerja leži več ustreljenih psov blizu kolovozov nezakopanih. Ti psi, ki je postrelil lovec „Miha“, leže že več tednov, gnejijo in kužijo zrak.

Ker ima Koslerjev lovec pravico postreliti pse, ki bi zašli v tem času v Koslerjev revir, mislimo preponično, da ima tudi dolžnost, ubite pse kožedercu izročiti, ako on sam neče te službe opravljati.

Mislimo tudi, da bi lovci smeli imeti malo potrpljenja z našim kmetom, kateremu ieto za letom njihova divjačina največjo škodo napravila na mla dem sadnem drevoj.

Domače stvari.

— (Umrli) je včeraj dopoludne ob 1/2 10 ur g. Fran Legan, duhovnik na Ubeljskem, v 48. letu svoje dobe. Blag mu spomin!

— (Kranjska eskomptna banka v likvidaciji) bode počeni s 16. dnem t. m. svojim upnikom na račun izplačevala zopet 12 1/2 %.

— (Vozna cesta na Ljubljanski Grad) pri sv. Florijana cerkvi je sedaj lepo popravljena, za kar gre posebna zahvala županu Grasselli ju in nadzorovalcu dela, mestnemu komisarju Križaju. Popravljena cesta bude dobro služila tamošnjim hišnim posestnikom, kakor tudi tujcem in drugim, ki hodijo po tej cesti. Tudi steza iz Rebra na Grad se je popravila.

— („Vrtec. Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v 4. letosnji številki nastopno vsebinsko: Zima in vzponlad. Fr. Krek. — Pot v nebesa. Gojimir. — Vzpomladancice. Fr. Krek. — Trije trgovci. — Žalosten večer. — Kaj si kdo želi. J. Volkov. — Voden kapela. (Basen). — Fran Erjavec (s podobo). — Pisma mlademu prijatelju. — Kralj Matjaž. — Razpis častne nagrade. — Listje in cvetje. — „Vrtec“ stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr.

— (Razpis častne nagrade za povest, namenjeno slovenski mladini.) Razumnik vseh omikanih narodov paznim očesom motijo razvoj tistega dela književnosti svoje, kateri je v prvi vrsti namenjen mlademu narastaju, ter vestno skrbě za to, da se mladini podajajo v roke po obliki in vsebini dovršene, čistim peresom in plemenitim srcem pisane zabavne in poučne knjige. Tudi v Slovencih se je že večkrat poudarjalo, kako potrebujemo mladini svoji primerne berila in razna učiteljska in pedagogijska društva naša so večkrat ukrepala o tem in obravnavala vprašanje, kako bi se zadelala ta praznina v književnosti slovenski. To uvidevši je znani rodoljub češki in prijatelj mladine slovenske, blagorodni gospod Jan Lega v Pragi po županu Ljubljanskem podpisemu odboru izročil sedem cesarskih cokinov v plemeniti namen, da ž njimi nagradi najboljšo povest, namenjeno slovenski mladini od dvanaestih let dalje. Navedeni znesek sedmih cesarskih cokinov pa je samó častna nagrada, katera se izplača pisatelju povesti; vrhu tega gospod Jan Lega poskrbi še za to, da pisatelj nagrajene povesti prejme za spis svoj še navadni pisateljski honorar. Pisatelj nam v svoji povesti naslikaj vzornega slovenskega mladeniča, odičenega z vsemi krščanskimi in državljaninskimi vrlinami; od tiste dôbe, ko začne hoditi v solo, spremi ga do moških let, ko stopi v praktično življenje; opiši ga živo in plastično brez moralizovanja, da bode mlada duša, videča pred seboj junaka povesti, hrepenela po njegovem vzvišenem vzgledu izpolnovati vse dolžnosti,

katere narod, cerkev in država zahtevajo od poslenega moža. Ako pisatelj takšno životopisno povest postavi v zgodovinsko zanimiv čas ter njen dejanje odpre na take domače kraje, ki se odlikujejo po prirodni lepoti svoji, bode tem večja zasluga njegova. Povest obsezaj šest tiskovnih pol male osmerke, natisnene z navadnimi garnondskimi črkami. Rokopisi naj se pošljajo do konca tekotega leta načelniku podpisanega odbora, kateri tudi povesti prisodi darilo ter pisatelju njenemu izroči častni honorar.

V Ljubljani 1. aprila 1887.

Peter Grasselli, Prof. Fr. Levec,
župan Ljubljanski, uredušnik „Ljubl. Zvona“, načelnik

Prof. Janez Gnezda, Ivan Tomšič, predsednik družbe katoliških rokodelskih pomočnikov, c. kr. vadniški učitelj in uredušnik „Vrtec“.

— (Vabilo.) „Pedagoško društvo“ za učitelje in šolske prijatelje bode zborovalo 14. aprila t. ob 10. uri dopoludne v Mokronogu na Dolenskem v ondotni ljudski šoli. Spored: 1. Društvene zadave. — 2. Govor g. J. Ravnikarja o napakah pri vzgoji. — 3. Govor g. V. Gebauerja o šolskem vrtu (drevesnic). — 4. O domačih šolskih nalogah na kmetih. — 5. Posamezni nasveti. — K mnogobrojni udeležbi vabi učitelje in šolske priatelje.

— (Znan Orlice,) ki je za prorokovanje sreče v mali loteriji marsikoga opeharil, bil je pretekli mesec iztriran iz Nemčije in se nastanil v Vinogradih pri Pragi. Policia mu je ustavila njegovo sleparsko početje in ga včeraj zaradi goljufije izročila kazenski sodniji. Pravo njegovo ime je Henrik Ptaček.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je v preteklem mesecu 1881 strank 417.989 gld., 2095 strank pa se je 472.738 gld. 92 kr. izplačalo.

— (Razpisano) je mesto ordinarija v bolnici ob jednem mestnega zdravnika v Brežicah s skupno plačo 900 gld. na leto. Prošnje do 30. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 5. aprila. Grof Taaffe ogledal je danes bolnico v vseh oddelkih.

Berolin 5. aprila. Španjski zastopnik v Hongkongu napil je na uspešno sijajno zmago francosko. Zastopnik Avstrije in drugi gostje izrazili so svoje začudenje nad temi besedami, ki se ne strinjajo s stališčem diplomata. Nemški zastopnik dal je primeren in krepak komentar. „Norddeutsche Allgemeine“ pravi k tej vesti: Španjska vlada bi ne smela dopuščati, da njeni zastopniki lahkomiselno svoje dolžnosti pozabljajo.

Varšava 4. aprila. (Politische Correspondenz:) Generalni gubernator naznal je tukajnjemu avstrijsko-ugarskemu konzulatu, da je gališkim kmetom, ki hodijo na rusko Poljsko delat, uhod tudi letos dovoljen, a da se jim je ravnati po dosedanjih predpisih.

Sofija 4. aprila. (Izvestje Reuterjevo): Vest, da bode sebranje princa Battenberga volilo kraljem, se odločno zanikava. Za tako volitev ni bilo v Bolgarski nikake agitacije.

Rim 4. aprila. Uradni list javlja: Kralj vsprejel bivših ministrov (Robilant, Ricotti, Tjanji, Genala) ostavko in imenoval Depretisa ministrom vnenjih zadev, Crispija ministrom notranjih zadev, Bertole-Viale-ja vojnim ministrom, Zanardellija pravosodnjim ministrom. Drugi ministri obdrže svoje portfelje. Novi ministri so zvezčer ob 1/2 7. uri kralju prisegli. Ministerski sovet, ki je bil popoludne, sklenil, da se zbornica dne 16. aprila zopet otori, potem pa je razpravljal o spredelu parlamentskega delovanja. — „Fanfulla“ piše, da je grof Robilant zahteval, da se izloči izmej diplomatskega osobja ter kot generalni lajtnant stavi na razpolaganje.

Narodno-gospodarske stvari.

Vojno zavarovanje.

Kar se je uvela z zakonom o črnej vojski splošna brambena dolžnost, nastale so tudi zavarovalnicam posebne dolžnosti do onih njihovih členov, katere imajo zavarovane za slučaj smrti. Kakor znano mnoge zavarovalnice niso izplačevale zavarovanih kapitalov tedaj, ako je zavarovanec umrl v dejanske vojne službi.

Banka „Slavija“ uvela je že takoj o svojem ustanovljenju vojno zavarovanje. Prvotna uredba

bila je pač nepopolna. Obtežuječe bilo je posebno to, da se ni dostajalo potrebnih statističnih podatkov in se po takem ni mogla proračunati natančnejše nevarščina, katero prevzema zavarovalnica z vojnim zavarovanjem. — Bilo je pa tudi teško dobiti potrebnih statističnih podatkov. Še le v poslednjem dnevi, ko se je uvela splošna brambena dolžnost in ko so se začeli za stvar zanimati najvišji vojaški krogi, dobile so zavarovalnice — posebno po zaslugu ravnatelja R. Klanga — iz vojaških arhivov znatenih in zanesljivih podatkov. Na podlagi teh izdelali so se novi pogoji o vojnem zavarovanju.

Banka „Slavija“, uvaživa obseg nevarnosti, katero prevzema z vojnim zavarovanjem, skrbela je že celo vrsto let zato, da bi zamogla pošteno izpolniti svoje dolžnosti nasproti členom tudi že za prvotnih pogojev. Kakor vidno iz poslovnega poročila za leto 1885., prihranila si je v ta namen izredno rezervno zaklado za vojno zavarovanje in znaša ta zaklad, a sedaj že 44,659 gld. 19 kr.

Sedaj na novo uvedeni pogoji za vojno zavarovanje so v primeri s prejšnjimi mnogo ugodnejši in pristopnejši, ker omogočujejo vsacemu členu, ki je zavarovan za slučaj smrti, da se še o mirnem času oglasi k vojnemu zavarovanju. Za to plačevati je seveda posebno vojno doklado in sicer po 3% do 6%, šest zaporednih let v letnih, poluletih, četrletih ali celo v mesečnih obrokih. Ko preteče teh šest let, prosto je členom, da obnove vojno zavarovanje za daljših šest let, ako ostanejo še v vojni službi.

Vojna priklada razdeljena je na tri razrede in iznaša za I. razred (največja nevarnost) samo 6 gld., za II. razred 4½ gld. in za III. razred 3 gld. na leto od vsach tisoč goldinarjev zavarovanega kapitala. Ta vojna priklada pa se zmanjšuje od četrtega leta zavarovanja na dalje za 1% zavarovalnine (premije).

Vojno zavarovanje skleniti more vsak člen banke „Slavije“ ki je že zavarovan v odd. I. ali II. za kapital za slučaj smrti ali doživetja in imajo členi pravico oglašati se za vojno zavarovanje do konca aprila t. l.

Poleg omenjene vojne priklade plačati je vsakemu členu še upisnine 1½%, t. j. 20 krajcarjev od vsach tisoč goldinarjev zavarovanega kapitala. To pisanino treba je plačati tudi tedaj, ko se zavarovanje obnavlja po preteklu prve šestletne dobe.

Pogoji vojnega zavarovanja ugodni so za vsega, ki je obvezan še za vojno službo in zato se more po vsej pravici pričakovati, da se jih bodo koristili oni očetje, ki imajo izpolnovati še vojno dolžnost ter da bodo tako zagotovili svoje rodbine za vsak slučaj svoje smrti.

Natančnejša pojasnila podaja in pogoje za vojno zavarovanje razpošilja glavni zastopnik banke „Slavije“ v Ljubljani.

„LJUBLJANSKI ZVON“	
stoji	(192-7)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.	

Loterijne srečke 2. aprila.

Na Dunaji: 85, 47, 39, 5, 32.
V Gradi: 32, 48, 3, 62, 38.

Tuji:

4. aprila.

Pri **Stonu**: Schneek, Beer z Dunaja. — Adler iz Budimpešte. — Fried, Karnitz z Dunaja. — Vonari, Rosi iz Trsta — König z Dunaja.

Pri **Halle**: Schleger z Dunaja. — Kulpacher iz Gradca. — Petrošnig iz Celovca. — Godina z Dunaja. — Baron Rechbach iz Rudolfovega.

Pri **avstrijskem cesarju**: Löwenthal z Dunaja. — Gruber iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

1. aprila: Meta Vizjak, lončarjeva žena, 23 let, Konjščke ulice št. 2, za jetiko.

2. aprila: Neža Kozamernik, hišnikova žena, 64 let, Turjaški trg št. 5, za vnetjem prsi. — Nothburga Tuswohl, devica, 38 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Fran Jerala, strojevodja, 28 let, na Bregu št. 20, za jetiko.

V deželnej bolnici:

30. marca: Luka Šifrer, posestnik, 70 let, za oslabljenjem.

31. marca: Marija Verhovšek, dninarjeva žena, 49 let, za jetiko.

1. aprila: Jera Lavrič, gostija, 73 let, za mrvoudom.

2. aprila: Janez Kapus, dñinar, 44 let, za razširjenim plučem.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njijino stroko spadajoče blago.

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši gospoda J. Vilharja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močrina v mm.
4. aprila	7. zjutraj	736,35 mm.	3,6°C	sl. svz.	d. jas.	
	2. pop.	734,24 mm.	15,8°C	sl. zah.	jas.	0,00 mm.
	9. zvečer	733,75 mm.	7,4°C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 8,8°, za 0,5° nad normalom.

Dunajska borza

dne 5. aprila t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 80,50	gld. 80,50
Srebrna renta	81,55	81,75
Zlatá renta	112,75	112,90
5% marčna renta	96,95	96,45
Akcije narodne banke	877—	876—
Kreditne akcije	279,40	280,70
London	127,60	127,50
Srebro	—	—
Napol.	10,10	10,09
C. kr. cekini	6—	5,99
Nemške marke	62,60	62,55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	127 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 "	165 " 50 "
Ogerska zlata renta 4%	—	101 " 20 "
Ogerska papirna renta 5%	—	88 " 15 "
5% štajerske zemljiss. odvez. oblig.	105 "	50 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116 "
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	—	126 " 75 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 gld.	100 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	178 "
Kreditne srečke	100 gld.	100 "
Rudolfove srečke	10	17 " —
Akcije anglo-avstr. banke	120 "	107 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219 "	50 "

Gotovi postranski zaslužek za vsacega.

Š prodajanjem zakonito dovoljenih srečk in državnih papirjev na obročna plačila more pri nas vsak odklan in pridoben človek 100 - 200 gold. na mesec zaslužiti. Posebno pripravno za trgovce, uradnike in agente, kakor tudi za zavarovalnične zastopnike.

Ponudbe naj se pošiljajo na Budapester Bankverein Aktiengesellschaft in Budapest. (197-1)

KMETOVALEC.

(82-6)

Gospodarski list s podobami.

Št. VI. tega najboljšega, največjega in najcenejšega slovenskega gospodarskega lista prinaša sledenč vsebino: Goved švickega plemena. — Pridelujmo oves! — Kako vinograds varovati proti siani. — Kako svinje pitati. — Karbolinej. — Cepljenje v sklad. — Mrčes, ki naj ga sadjarji pokončujejo. — Gospodarske novice. — Vprašanja in odgovori. — Uradne vesti e. kr. kmetijske družbe kranjske. — Inserati.

,KMETOVALEC“ izhaja v Ljubljani po dvakrat na mesec na celi pol ter stanje za celo leto 2 gld.; gg. učitelji in šolske knjižnice dobijo ga za polovico naročnine.

INZERATI, priobčeni v „KMETOVALCU“, imajo najboljši uspeh, kajti list je razširjen posebno po deželi, zlasti pa v premožnejših kmetijskih krogih. Zelo priporočljiv je „KMETOVALEC“ za objavljanje pri nakupu ali prodaji gospodarskih pridelkov, izdelkov ali potrebsčin.

Dober postranski zaslužek!

Gld. 100 do gld. 300 na mesec more pri prislužiti vsakdo s predajo zakonito dovoljenih srečk na obročna plačila in to jako lahko, brez kapitala in brez rizike. Ponudbe naj se pošiljajo v nemščini na Hauptstädtsche Wechselstuben-Gesellschaft Adler & Co., Budapest. (188-3)

Naznanilo.

V sredo 13. aprila ob 8. uri zjutraj bode Marija Petrič po domače Vrbiška na Logu njeni dve hiši in druga poslopja, njive, senožeti in gozde prostovoljno na drobno proti večletni plači s primerno dobrim pogojem prodajala.

Kupci se na imenovani dan na Log k posetnici uljudno vabijo. (221-2)

„SLAVIJA“,

vzajemno zavarovalna banka v PRAGI.

Ker se je uvela splošna brambena dolžnost z zakonom o črnej vojski, uredila je banka „SLAVIJA“ dosedanje **pogoje o vojnem zavarovanju** tako, da so pristopnejši in ugodnejši njenim p. t. članom in sploh vsacemu, ki se zavaruje pri njej za slučaj svoje smrti.

Vojna priklada, katera se zmanjšuje od leta do leta, razdeljena je na tri razrede in iznaša letno

V I. razredu gld. 6.—

V II. " 4,50

V III. " 3.—

od vsach tisoč goldinarjev zavarovanega kapitala.

P. t. člani, ki želé, da so zavarovani

tudi za slučaj, ako jih zadene smrt v vojni,

oglašé naj se najkasneje do 30. aprila 1887 pri podpisanim glavnem ravnateljstvu ali pa pri **glavnem zastopu v Ljubljani, na Kongresnem trgu štev. 7.**

Pogoji vojnega zavarovanja pipošljejo se brezplačno vsacemu, kedor to zahteva.

Glavno ravnateljstvo

„SEAVIJE“

vzajemno zavarovalne banke v Pragi.

FRAN CHRISTOPH-

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnosti in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdo hoče sam lakirati tla. — Sobe v dveh urah zoper lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svit). — **Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.**

Dobiva se v Ljubljani pri Ivanu Luckmann-u; v Beljaku pri Math. Fürist Sohn. (173-3)

FRAN CHRISTOPH,
svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.